

10^{ος} Διαγωνισμός Δημιουργικής Γραφής στη μνήμη Μίμη Σουλιώτη 2021-22

[«Μιχάλης Πασιαρδής (1941-2021)»]

Γ' Βραβείο στην κατηγορία Λυκείων

Εσύ ίσως ξέχασες

Εσύ ίσως ξέχασες

μα εγώ θα σου θυμίσω την καταραμένη εκείνη μέρα

μες την καρδιά του καλοκαιριού.

Μαύρα σύννεφα, φωτιά και σίδερο

μαύρη βροχή, χαλάζι και βόμβες

μαύρα ποτάμια, αίμα και άψυχα κορμιά.

Χάθηκε ο ουρανός, χάθηκε ο ήλιος

χάθηκε η γη μας.

Εσύ ίσως ξέχασες

μα εγώ θα σου θυμίσω την ονειρεμένη θάλασσα...

Ολοβραδής ζαφείρια ρίχνανε νεράιδες στον βυθό της

κι η Αφροδίτη κένταγε μπριγιάντια στον αφρό της.

Θάλασσα προδομένη.

Πώς μας έφερες τόση οδύνη;

Αν έριχνε κάποιος, ένα βράχο στην αγκαλιά σου;

Όλοι οι οχτροί θα πνίγονταν σαν τον στρατό του Φαραώ,

ποτέ δεν θα έφταναν στη γη μας.

Στα χρόνια των ισχνών αγελάδων, πού να βρεθούν

Ακρίτες;

Εσύ ίσως ξέχασες

μα εγώ δεν ξεχνώ, τον ιδρώτα απ' τον μόχθο στα χωράφια,

τα τραγούδια στους κάμπους, τους χορούς των κοριτσιών,

τον ήχο της καμπάνας,

την ευφροσύνη που μύριζε ο αέρας.

Ευλογημένη γη...

Κουρσεμένη γη.

Εσύ ίσως ξέχασες
μα εγώ δεν ξεχνώ, τη μέρα που μυλιούνια κοράκια
μας έκρυψαν τον ήλιο,
κατασπάραξαν το βιος μας,
ξεριζώσαν την ψυχή μας.
Ζωή σωριασμένη σε ερείπια...
ζωή δίχως ελπίδα.

Θλιμμένη κόρη, όμορφη, στην άκρη του πελάγου,
αιώνιος πόθος, διακαής, τα χάλκινα μαλλιά σου.
Δεν άντεχαν να βλέπουνε τον ήλιο στη ματιά σου...
Ρίξανε στάχτη στα προικιά για να σε εξευτελίσουν,
ρίξανε κεραυνούς πολλούς για να σε αφανίσουν
στα ζάρια σε παζάρεψαν για να σε ξεπουλήσουν.
Κι εσύ,
επιμένεις να μοσχοβολάς λεμονανθούς
και να θρέφεις κυκλάμινα στα βράχια.
Μυστηριώδης που είσαι...

Εσύ ίσως ξέχασες, γιατί
δεν αντικρίζεις κάθε πρωί το βουνό με τα πέντε δάκτυλα,
δάκτυλα που ξύνουν τις πληγές
βαθιά.
Που τραβούν να ξεριζώσουν την καρδιά.
Σχεδόν πέντε δεκαετίες σε καρτερεί να βγεις από τη
χρυσή φυλακή που βολεύτηκες.
Κλείσε τα αυτιά στις Σειρήνες,
άνοιξε τα μάτια και αντίκρυσέ τον.
Δεν έχεις χρόνο να αναπαύεσαι άλλο.

Εσύ δεν λες τίποτα...

Εσύ δεν λες τίποτα

μα εγώ θα σου πω γι' αυτό το νησί
που ήταν όνειρο χτες και θυμάρι κι αμίαντο
και σήμερα ποτάμι οδύνης

ποτάμι που δεν λέει να σιγήσει
κατρακυλώντας απ' τους αιώνες όχι νερό
μα τις πέτρες μας, πέτρες αρχαίες που χτίσαν ναούς
και υψώσανε κάστρα και πολιτείες που χάραξαν τ' όνομά τους στο χρόνο βαθιά, και για πάντα.

Εδώ, σ' αυτό το νησί, υδρίες λαδιού με παραστάσεις του μόχθου
υδρίες κρασιού με παραστάσεις αγάπης
ο χαλκός στου ανθρώπου τη δούλεψη
ο χρυσός, η εικόνα, το κέντημα,
το ξύλο που ευωδιάζει το χέρι,
τάφοι προγόνων παλιών και χτεσινών πατεράδων.

Εσύ δεν λες τίποτα

μα εγώ θα σου πω για τα παιδιά
που σκύψανε άξαφνα με το χέρι στο στήθος
εκεί στις πλαγιές του βουνού Πενταδάχτυλος και φωνάζαν
τη μάνα τους ώσπου ξεψύχησαν.

Εσύ δεν λες τίποτα

μα εγώ θα σου πω για τα σπίτια, τα δέντρα
του κάμπου μας, τα πικρολέμονα του ιδρωτά μας
που τα διαγούμισαν άλλοι
και πέρα τα πήγανε.

Εσύ δεν λες τίποτα

μα εγώ θα σου πω γι' αυτό το μαρτύριο
που δένει τη γη μας, τον τροχό που στενάζει

η πατρίδα μας, την πληγή στο σώμα του Ιησού.

Εσύ δεν λες τίποτα

μα η πληγή στο σώμα του Ιησού

δεν στερεύει.

Μένουμε μ' ανοιχτές τις πληγές στον σταυρό του ορίζοντα.

Δεσπόζει το αίμα. Η Κύπρος καλεί. Στους

δρόμους του κόσμου αντηχεί η φωνή μας.

Ας μην αναπαύονται οι άνθρωποι.

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ ΜΑΘΗΤΗ/ΤΡΙΑΣ: ΜΑΡΙΑ ΚΟΥΝΝΑΦΗ

ΣΧΟΛΕΙΟ: ΛΥΚΕΙΟ ΕΘΝΟΜΑΡΤΥΡΑ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΣΤΡΟΒΟΛΟΥ